

Hồi 29

Kim Tiền sử giả Thất Trùng Thiên

Nhạc Quần nghe nổi căm hờn dâng lên ngập lòng, trong người quái nhân có linh hồn của mẫu thân nàng và Vô Tâm, thật không ngờ Thủy Linh Phụng lại có thể thần nhiên đứng nhìn được.

Luồng nước xối vào người quái nhân, văng tung tóe ra xung quanh. Thốt nhiên, quái khách nọ chẳng nói chẳng rằng, hai tay đưa về phía quái nhân, hư không cất lên, quái nhân liền bị nâng lên cao gần bốn thước, rồi thì “ầm” một tiếng, lại rơi trở xuống đất và bắn tung lên cao nửa thước.

Cứ thế nâng lên ném xuống hàng mấy chục lần. Từ thân thể quái nhân vang lên tiếng vỡ vụn giòn giã, thì ra toàn thân quái nhân đã kết băng, rồi lại bị ném vỡ.

Vỡ rồi lại đông, đông rồi lại vỡ, chung quanh băng vụn chất đầy. Bỗng quái khách trầm giọng nói:

- Đóng nước lại!

Thiếu nữ xấu xí lập tức y lời đóng nước lại. Quái khách đưa thẳng hai tay ra, hư không vỡ lên mình quái nhân, lập tức trên người quái nhân bốc hơi nghi ngút, băng vụn xung quanh cũng tan chảy thành nước.

Hơi nóng rùng rục tỏa rộng hàng mấy mươi trượng, chốc lát y phục quái nhân đã khô và dần ngã vàng, rồi theo chướng phong bay đi.

Nhạc Quần nghe lửa giận ngập lòng, xót xa cho linh hồn của tam sư cô và Vô Tâm đã bị hành hạ đến dường ấy.

Hai tay quái khách vỡ liền hồi, quái nhân không còn một mảnh vải che thân, mùi da thịt cháy khét thoang thoảng bốc lên.

Nhạc Quần đưa mắt nhìn Phan Liễu Đại, thấy bà chau mặt mày, như đã động sát cơ, vậy mà Thủy Linh Phụng vẫn thần nhiên ép sát vào phò mã anh tuấn, chẳng có vẻ gì là đau lòng cả.

Quái khách bỗng đặt bàn tay phải lên đầu quái nhân, mái tóc dài đen nhánh kia lập tức bốc lên khói xanh.

- Xong rồi!

Quái khách thu tay về và lùi sau một bước, trong cái bao trùm đầu bốc ra hơi nóng ngùn ngụt.

Độc Biển Thước lấy một chiếc túi da mở phanh ra, đặt xuống đất, trong có dao, kéo, cưa, búa, lưỡi lấp lánh ánh bạc, ngoài ra còn có vài lọ thuốc bột.

Y cầm lấy một lưỡi búa nhỏ, nhắm ngay sọ não của quái nhân bổ mạnh xuống.

Nhạc Quần kinh hãi vừa định phóng ra, lập tức bị Phan Liễu Đại giữ lại khẽ nói:

- Đùng vội, hãy nán chờ xem một lát đã!

"Bụp!" Như bổ nứt một quả bầu khô, cái đầu to tướng của quái nhân nứt toác một đường sâu độ một tấc.

Nhạc Quần lòng ngập đầy kinh hãi lẫn tức giận, thâm nhủ:

- Chẳng lẽ Độc Biển Thước này có thể khai não chữa bệnh được hay sao?

Chàng đưa mắt nhìn về mặt Phan Liễu Đại, nhận thấy rất có khả năng như vậy. Nghe đâu khi xưa Hoa Đà từng thực hiện thủ thuật khai não để cắt bỏ ung bướu, và đã được tôn làm đệ nhất danh y tự cổ chí kim.

Độc Biển Thước đã có thể thực hiện việc cấy lông gà cho Hồ Tiểu Diệp thì vấn đề khai não trị bệnh cũng chẳng phải là điều viễn vông.

Tuy nhiên, trong thân thể quái nhân có linh hồn của tam sư cô và Vô Tâm, chẳng khác nào thể xác ấy là một tam sư cô và Vô Tâm, mà mọi thủ thuật do quái khách và Độc Biển Thước thực hiện rất có thể là toan dùng tà pháp để cải tạo quái nhân, ngõ hầu khống chế.

Nhạc Quần siết chặt song quyền, khẽ run rẩy. Phan Liễu Đại vỗ nhẹ vào tay chàng, dùng mắt ra hiệu bảo chàng không nên quá kích động.

Lúc này Độc Biển Thước dùng hai tay chuẩn bị phanh mở sọ não quái nhân ra. Nhạc Quần thực không thể nào kiềm chế được nữa, vừa định phóng ra, đột nhiên, có tiếng rít gió vang lên trên đỉnh huyệt, đồng thời một luồng sáng vàng bay xuống nhanh như chớp "phụp" một tiếng cắm vào vùng tim quái nhân sâu đến ba tấc.

Độc Biển Thước vội rút tay đứng phắt dậy, quái khách cũng sững sốt kêu lên và lùi sau một bước, những người khác cũng xô nhau lùi nhanh ra.

Chỉ thấy ngay vùng tim quái nhân có cắm một mũi kim tiền rất nhỏ, dài độ nửa thước, thân tiền có khắc hoa văn, đuôi tiền làm bằng sợi vàng đen, hết sức đặc thù và tinh xảo.

Trên thân tiền còn có khắc ba chữ nhỏ, song Nhạc Quần không có thời gian để nhìn kỹ, bởi lại có quái sự xảy ra. Quái nhân sọ não bị nứt toác, tim bị trúng một mũi tiền, vậy mà lại bắt đầu cựa quậy, và đang hồi tỉnh dần.

Độc Biển Thước kinh hãi, quay sang quái khách trầm giọng nói:

- Nguy rồi! Nếu lúc này mà để cho quái vật tẩu thoát thì từ nay...

Đồng thời y toan nhào tới để giữ quái nhân. Lúc này Thủy Linh Phụng và những người khác thấy đều kinh hoàng thất sắc, khiến Nhạc Quần càng thêm căm hận. Chàng thầm mắng:

- Quái nhân sống lại thì ngươi lại phát cuồng lên, đủ thấy lòng dạ của ngươi chẳng khác nào rắn rết!

Quái khách bỗng quát lớn:

- Không được vọng động!

Đồng thời phất nhẹ tay áo, Độc Biển Thước bị đẩy lùi năm sáu bước. Chỉ nghe quái khách cười khẩy nói:

- Chẳng hay Kim Tiền sứ giả phá hoại đại sự của lão phu là với dụng ý gì?

Mọi người giờ mới biết kẻ phóng tiền là Kim Tiền sứ giả, song trong số những người hiện diện, ngoài ba người ra, còn lại không ai biết lai lịch của Kim Tiền sứ giả cả!

Ba người ấy chính là quái khách và lão già mặt mũi hung tợn, cùng với Phan Liễu Đại. Bà nắm chặt lấy tay Nhạc Quần, vẻ mặt ra chiều rất căng thẳng.

Mọi người đều dáo dác tìm kiếm, sau cùng mới phát hiện một bóng người trên thiên song. Dưới ánh trăng nhạt nhòa, chỉ lờ mờ thấy đó là một người bé loét choắt.

Người ấy có vóc dáng nhỏ bé hay là một đứa trẻ con? Không ai có thể giải đáp được, bởi từ dưới trông lên chẳng thể nào thấy rõ mặt mũi. Chỉ nghe từ phía trên vọng xuống tiếng cười nhẹ và tiếng nói:

- Tiền bối bắt tất trách cứ bốn sứ giả, đây là mệnh lệnh của bốn chủ nhân, bốn sứ giả bắt buộc phải tuân hành. Còn về nguyên nhân, xin mời tiền bối hãy lên Thất Trùng Thiên, bốn chủ nhân tất sẽ đích thân bày tỏ!

Mọi người đều sửng sốt, nhất là Nhạc Quần. Chàng chưa từng nghe nói trong chốn võ lâm lại có Thất Trùng Thiên, bất giác đưa mắt nhìn về phía quái khách.

Chỉ thấy quái khách buông một chuỗi cười hăng hắc, thân hình nhấp nhoáng đã đến trước mặt quái nhân.

Quái nhân hình như đã hoàn toàn hồi phục, vết nứt trên đầu đã tự động khép lại, nhưng mũi kim tiền vẫn còn cắm nơi tim, thấy quái khách xáp lại gần, tựa hồ giật mình cảnh giác, hú lên một tiếng quái dị, lách vọt sang trái.

Tuy nhiên, quái khách lại càng nhanh hơn. Dường như y biết trước quái nhân sẽ lách sang trái, liền lẹ làng sấn tới thêm bước nữa, vung tay chộp tới.

"Soạt" một tiếng, mọi người tin chắc quái nhân chẳng tài nào tránh khỏi cái chộp ấy, ngờ đâu quái nhân vẫn lách ra được ba bước, và trong tay quái khách lại đang nắm mũi kim tiền.

- Ô! Thì ra quái khách không có ý định bắt giữ quái nhân, mà chỉ rút lấy mũi kim tiền!

Nhạc Quần chú mắt nhìn vào mũi kim tiền, thì ra ba chữ nhỏ khắc trên thân là "Thất Trùng Thiên".

Quái khách buông tiếng cười sắc lạnh, trầm giọng nói:

- Vậy thì lão phu chẳng tiện hạ thủ với ngươi. Trong vòng nửa tháng, lão phu nhất định đến gặp chủ nhân ngươi..

Độc Biển Thước lưỡng cuống:

- Nếu quái vật mà tẩu thoát thì bốn nhân vô phương...

Quái khách cười nhạt:

- Ấu có lẽ là do ý trời, ngươi cũng bắt tất phải lo lắng!

Đoạn bẻ đôi mũi kim tiền, gằn giọng nói tiếp:

- Trước nay lão phu rất tôn trọng chủ nhân ngươi. Nhưng y lại làm hỏng đại sự của lão phu, rất có thể khiến cho lão phu phải ân hận trọn đời, ngươi hãy về đi!

Đoạn vung tay ném hai đoạn tiền gãy lên trên thiên song.

Ngay khi ấy, bỗng nghe mấy tiếng bùm bùm vang động, đá vụn từ trên thiên song rơi xuống tấp, chỉ thấy quái nhân vọt lên cao hằng mấy trượng, vượt qua thiên song ra ngoài, hú lên một tiếng ghê rợn rồi biến mất.

Thì ra thiên song ấy rất nhỏ, một người không sao qua lọt, nhất là cái thân núc ních của quái nhân. Song Kim Tiền sứ giả đã đánh vỡ thiên song rộng ra để cho quái nhân thoát đi.

Trong lúc cát đá bay mịt mù, Nhạc Quần buông tiếng quát vang, lao bổ về phía quái khách, đồng thời rút Quỷ Đầu trượng xuống, về Phan Liễu Đại cũng lao về phía lão già hung tợn.

Quái khách trầm giọng quát:

- Lui ngay!

Thạch Lỗi vốn định động thủ, nghe lệnh liền lui ra theo lối huyệt đá, luôn cả Thủy Linh Phụng và phò mã nọ.

Nhạc Quần đã biết rõ thân thủ của quái khách này rất cao, đồng thời cũng loáng thoáng đoán ra được thân phận của y, nên khi động thủ giờ này hết toàn lực, giơ cao ngọn Quỷ Đầu trượng tung ra chiêu kỳ học Thần trượng lượng thiên.

Ngờ đâu quái khách chẳng những không thềm né tránh, lại còn ngang nhiên đưa tay chộp vào cái đầu quỷ của ngọn trượng.

Nhạc Quần rúng động cõi lòng, từ khi xuất đạo đến nay, chưa một cao thủ nào dám dùng tay không mà chộp trượng cả, ngay như Thủy Thiên Ngao và Thạch Lỗi cũng còn phải né tránh.

Nhạc Quần bặm môi, dốc nốt hai thành chân lực còn lại, tiếng trượng rít gió như sấm rền. Mắt thấy muôn vàn sóng trượng đã sắp đè lên đầu quái khách, ngờ đâu quái khách vẫn chẳng thềm né tránh, lẳng lẳng chộp lấy đầu trượng, người thoáng lay động trầm giọng quát vang, dùng sức vung mạnh.

Nhạc Quần kinh hoàng thất sắc, bởi đối phương đã nắm được đầu trượng mà người chỉ chao động một cái. Sức chấn động đã khiến chàng bật tung người lên, như thể ngọn Quỷ Đầu trượng bỗng chốc nặng những mấy vạn cân.

Quái khách lại vung tay và rút về, ngọn Quỷ Đầu trượng đã bị đoạt mất.

Vũ khí bị người đoạt mất là điều sỉ nhục lớn đối với người trong võ lâm, nếu chẳng phải quái khách này có thân phận trọng đại, với cá tính cương liệt của Nhạc Quần thì hẳn đã tự tuyệt ngay tại chỗ rồi.

Quái khách đoạt lấy Quỷ Đầu trượng, buông tiếng cười vang một hồi, đoạn với giọng khinh miệt nói:

- Hùng phong lúc đột vây trên núi Nga Mi đâu cả rồi? Thật không ngờ môn nhân của Tu Mã Trường Hồng chỉ là phường hư danh vô dụng.

Quái khách với tiếng cười cuồng ngạo, thân hình như một luồng khói đen bay vọt lên thiên song.

Nhạc Quần nghe con tim như vỡ vụn, buông tiếng quát vang cũng phi thân vọt qua thiên song, quét mắt nhìn quanh, thì ra đây là một mặt của ngọn núi cao chót vót và hết sức cheo leo. Quái khách lúc này đang lao xuống núi.

Ngọn Quỷ Đầu trượng trong tay quái khách lấp lánh dưới ánh trăng nhạt mờ, Nhạc Quần đuổi theo ráo riết, nhưng trái tim đã tan nát.

Chẳng phải chàng không chịu đựng nổi sự thử thách, mà là mọi diễn biến vừa qua quá ư bi thảm, vượt quá sức chịu đựng của chàng. Hiện nay chàng đã biết Đoạn Trường Hoa Mai Nghinh Xuân là sư cô của chàng, người tưởng chừng đã chết một cách không minh bạch, giờ đây tuy đã chứng minh được là chưa chết, song lại còn đau khổ hơn là chết rồi.

Vô Tâm người bạn thân thiết nhất đời chàng, hiện tại cũng đang sống dở chết dở. Quái nhân đã bị Kim Tiền sứ giả dẫn đi, hậu quả rồi sẽ ra sao, thật khó mà liệu lường?

Còn về bản thân chàng, nghĩ đến đây liền nghe lòng quặn thắt, xoắn xang như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào, rát bỏng như bị lửa đỏ thiêu đốt, một đời anh danh của sư phụ đã bị tiêu tan bởi tay mình.

Ngọn Quỷ Đầu trượng là vũ khí thành danh của sư phụ, vậy mà giờ đây lại nằm trong tay của cự ma...

Quái khách phi thân đi với tốc độ không nhanh không chậm, đồng thời không ngớt cười vang và múa tít ngọn Quỷ Đầu trượng trong tay, vậy mà Nhạc Quần dù đã vận dụng hết mức khinh công cũng không tài nào rút ngắn được khoảng cách hơn hai mươi trượng.

Nhạc Quần như thể điên dại, mặt mày đỏ tía, đôi mắt đầy tia máu. Chàng ước chi sư phụ đừng có một đồ đệ vô dụng như mình, đã phụ lòng kỳ vọng và lời ngợi khen của sư phụ.

Chàng tin chắc tốc độ của mình lúc này còn nhanh hơn cả phi mã, vậy mà vẫn luôn cách xa quái khách hơn hai mươi trượng. Thái độ ung dung bốn cột của quái khách lại càng khiến chàng tức muốn vỡ tung lồng ngực.

Điên cuồng đuổi theo hơn một giờ, bởi trong lòng nóng giận nên Nhạc Quần đã mồ hôi nhễ nhại. Địa thế xung quanh mỗi lúc càng thêm hoang vắng, chẳng rõ đã vượt qua bao nhiêu đồi núi, song chung quy vẫn không rút ngắn được khoảng cách dù chỉ một bước.

Đột nhiên, quái khách dùng bước quay phắt lại, “choang” một tiếng ném Quỷ Đầu trượng xuống đất. Trong lúc ấy Nhạc Quần đã vượt qua hơn mười trượng, chỉ còn cách quái khách không đầy mười trượng nữa.

Chàng sững sốt đứng lại thở hổn hển, chỉ thấy quái khách chấp tay sau lưng ra chiều thong dong, đôi mắt nằm trong chiếc bao trùm đầu lên ánh lên vẻ sắc lạnh.

Nhạc Quần chỉ lướt nhìn ngọn Quỷ Đầu trượng dưới đất, chứ không hề có ý định nhặt lại, bởi chàng nghĩ ngọn trượng đã bị vấy bẩn bởi bàn tay của quái khách rồi.

Bầu không khí tĩnh lặng đến rợn người và se lạnh, song toàn thân Nhạc Quần lại ướt đẫm, và mồ hôi vẫn không ngừng tuôn chảy.

Quái khách nhếch môi cười, chấp tay sau lưng chậm rãi đi qua đi lại vài bước, đoạn ngửa mặt lên trời thở hắt ra một hơi dài rồi nói:

- Ngươi là đồ đệ của Tư Mã Trường Hồng thật ư?

Nhạc Quần gào to:

- Không, không! Không phải! Bắt đầu kể từ nay, Nhạc mỗ không còn là đệ tử của Tư Mã lão nhân gia nữa!

- Ồ?

Quái khách bật lên một tiếng sững sốt, quay đầu lại, ánh mắt kinh ngạc trên trời nhìn vào Nhạc Quần. lát sau, cất giọng nói sắc lạnh và đượm vẻ quở trách nói:

- Ngươi định ly khai sư môn ư?

Nhạc Quần mặt mày co rúm, méo xệch, cất giọng đau xót:

- Có lẽ! Sư phụ hối! Người là một bậc vĩ nhân, một bậc kỳ hiệp! Uy danh và hào khí của người đã được toàn thể võ lâm sùng kính, người không thể có một tên đệ tử bất tài vô dụng thế này...

Nói đến những lời cuối, giọng chàng nghẹn lại, nước mắt dàn dụa, tay gãi đầu loạn xạ, toàn thân không ngớt run rẩy.

Quái khách lại đi tới đi lui vài bước, bỗng lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi đã không thừa nhận là đệ tử của Tư Mã Trường Hồng, vậy thì hãy tự tuyệt quách đi! Phải biết lão phu cũng chẳng buông tha cho ngươi đâu!

Nhạc Quần bỗng ngửa mặt cất lên một tiếng hú dài thống thiết, sải bước tiến về phía ngọn Quỷ Đầu trượng, co chân quỳ xuống đất, cất giọng đau xót:

- Quý Đầu trượng hỡi! Hãy thay mặt cho ân sư, đêm nay Nhạc Quần này phải cần đến mi một lần nữa để quyết một phen tử chiến với lão ma đầu này!

Đoạn cầm lấy ngọn Quý Đầu trượng và đứng phất lên. Chàng không còn bi lụy, không còn tự phụ nữa, vẻ mặt chàng đầy trang nghiêm vững vàng, không một chút sợ sệt, cố ổn định lại tâm thần hầu có thể phát huy tối đa uy lực.

Quái khách nhếch môi cười:

- Chẳng lẽ ngươi còn định động thủ nữa ư?

- Không sai!

Nhạc Quần chậm chậm tiến tới, vẻ mặt bộc lộ hết ý chí kiên quyết trong nội tâm chàng, bình tĩnh nói:

- Nhạc mõ tuy hiện giờ không còn là đệ tử của Tư Mã Trường Hồng, song vẫn muốn dùng võ công của người quyết một phen tử chiến với tôn giá!

Quái khách cười khẩy:

- Cũng được, lão phu chiều ý ngươi...

Chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, nhanh đến hư vô phiêu hốt, ngọn Quý Đầu trượng của chàng vừa giơ lên thì cổ tay đã bị nắm chặt. Niềm hổ thẹn và phần uất dữ dội đã khiến mắt chàng mờ đi, cổ họng chột nóng, rồi thì máu tươi trào ra khoe miệng, tả chưởng vụt giơ lên, vỗ mạnh xuống đỉnh đầu.

- Không được...

Tiếng nói của quái khách hết sức kích động, lão chộp vội lấy cổ tay trái Nhạc Quần. Công lực toàn thân tan biến, Nhạc Quần chỉ còn biết nhắm nghiền mắt lại.

Một người trong lúc xấu hổ đến cực độ mà ngay cả quyền tự tuyệt cũng bị tước mất, thử nghĩ tâm trạng sẽ ra sao?

- Quần nhi... hãy nhìn xem... ta đây là ai?

Nhạc Quần mặt mày tái ngắt, nghiêng rặng trèo treo, chẳng nghe được một lời nào của quái khách cả.

- Quần nhi... hãy mau nhìn xem... ta là ai đây?

Giọng nói quái khách nghèn nghẹn như bị vật gì chẹn nơi cổ họng, và âm điệu cũng trở nên già nua và run rẩy.

Nhạc Quần thờ thần mở bưng mắt, chỉ thấy chiếc túi da trùm đầu của quái khách chậm chậm tự động cất lên, rồi thì "vù" một tiếng bay rơi xuống đất.

Thì ra quái khách đã dồn chân lực lên mái tóc, khiến tóc dựng đứng lên đẩy rơi chiếc túi trùm đầu.

Nhạc Quần lặng người. Nổi vui mừng đột ngột và bất ngờ đã khiến chàng sững người ra trong chốc lát, rồi thì bật lên thành một tiếng xúc động đến cực độ. Chàng bổ nhào vào lòng quái khách như đứa trẻ vùi vãnh.

Quái khách ôm chầm lấy chàng, cũng không nói nên lời bởi quá xúc động, hai giọng lẽ lẽ chã tuôn rơi xuống lưng Nhạc Quần.

Hai người đều không muốn lên tiếng, chỉ sợ phá vỡ bầu không khí đầy thân thương nồng ấm giữa hai thầy trò.

Hồi lâu, quái khách móc ra một hoàn thuốc bỏ vào trong miệng Nhạc Quần, nắm lấy hai vai chàng cảm động nói:

- Quần nhi, nhận xét của sư phụ đã không lầm, con quả xứng đáng là đồ đệ của ta!

Nhạc Quần dẫu môi hờn dỗi:

- Sư phụ đã lừa dối và trêu chọc đồ nhi, đồ nhi không thềm nói chuyện với sư phụ nữa đâu!

Tư Mã Trường Hồng bật cười ha hả:

- Đừng có như vậy! Trước đây sư phụ giả chết là điều vạn bất đắc dĩ, bởi sư phụ cần phải đi phó ước một cuộc hẹn quan trọng, nhưng sư phụ biết chắc đồ nhi chẳng thể nào chết được. Còn về lần dối gạt này, cho sư phụ xin lỗi!

Nhạc Quần thắc mắc hỏi:

- Cây đồng tiền chẳng là thiên hạ chi độc ư? Tại sao đồ nhi lại không chết?

Tư Mã Trường Hồng mỉm cười:

- Cho nên sư phụ mới ngầm theo dõi con đến bờ sông, trông thấy con được mang lên chiếc thuyền Phụng Hoàng mới bỏ đi!

Nhạc Quần dẫu môi:

- Đó chính là chỗ sai lầm của sư phụ, lão nhân gia đã từng bảo là phải thận trọng đề phòng nữ nhân trong giới võ lâm, sao lại để cho người ta mang đồ nhi lên thuyền, rồi chịu ân huệ của hai nữ nhân xa lạ? Để rồi giờ đây...

Chàng sực nghĩ đến sự phản bội của Thủy Linh Phụng, vẻ mặt lại trở nên nghiêm lạnh.

Tư Mã Trường Hồng trù mến vỗ vai chàng:

- Không sai! Sư phụ từng có nói như vậy, song vì lúc bấy giờ nội thương đang phát tác, tự lo cho mình còn chưa xong. Vả lại lúc ấy sư phụ cũng không muốn gặp họ, đồng thời cũng biết chắc là họ sẽ không bao giờ hãm hại con, mà chỉ cứu con thôi!

Nhạc Quần cười nhạt:

- Họ tuy không hãm hại con, nhưng lại muốn cho con tức chết!

Tư Mã Trường Hồng mỉm cười:

- Đâu thể trách sư phụ được, chỉ trách con kinh nghiệm non kém, tâm mắt thấp hẹp, kẻ nên yêu lại không yêu, kẻ không nên yêu thì lại yêu say đắm điên cuồng!

Nhạc Quần ngơ ngẩn:

- Ý sư phụ muốn nói Thủy Linh Phụng vốn là một nữ nhân xấu xa ư?

Tư Mã Trường Hồng lắc đầu:

- Sư phụ đâu có nói vậy. Cho đến giờ phút này nàng ta vẫn là một người con gái hiền thực, có điều... con đã chọn lầm đối tượng.

Nhạc Quần như kẻ đi lạc trong sương mù, ngơ ngác hỏi:

- Nếu nàng ta hiền thực thì sao lại thay lòng đổi dạ? Và sư phụ lại bảo là đồ nhi đã chọn lầm đối tượng?

Tư Mã Trường Hồng ầu yếm vuốt tóc chàng, lẩm bẩm:

- Sư phụ là kẻ khách quan, tất nhiên thấu hiểu được tâm trạng của con trong lúc này. Hãy cởi mở đi, thiếu chi con gái xứng đáng để cho con yêu, Thủy Linh Phụng chính là một người tốt nhất, và nàng ta cũng hết sức quý mến con!

Nhạc Quần dẫn dỗi vùng ra, lên tiếng:

- Đồ nhi không thèm! Thủy Linh Phụng đã làm cho đồ nhi đau lòng lắm rồi. Trọn đời này đồ nhi sẽ chẳng bao giờ yêu thương người con gái nào cả, cũng như sư phụ vậy!

- Hay cho tiểu tử ngươi, ngươi biết gì kia chứ?

Nhạc Quần thè lưỡi, làm mặt xấu nói:

- Nhẫn tâm như là sư phụ vậy, xa lánh tam sư cô và nhị sư cô, tự mình sống trọn kiếp thanh cao!

Tư Mã Trường Hồng chột nghiêm mặt, đoạn lại phá lên cười, song giọng cười đến sau cuối lại lạc hẳn đi.

Nhạc Quần áy náy:

- Sư phụ, xin hãy lượng thứ cho đồ nhi đã khơi dậy nỗi buồn của lão nhân gia!

Tư Mã Trường Hồng lắc đầu:

- Đồ nhi chẳng có lỗi lầm gì cả, và nhị vị sư cô của con cũng vậy, chẳng ai có lỗi lầm cả. Họ có quyền giành lấy người mà họ mến yêu. Thế nhưng, sư phụ có lỗi hay không? Đó là vấn đề mà sư phụ suốt bao nhiêu năm nay không tìm được câu giải đáp. Và cho mãi đến giờ phút này, sư phụ cũng không nghĩ là mình đã sai lầm.

Đoạn buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Vậy thì sai lầm ở đâu? Có lẽ là ở tạo hóa cả!

Nhạc Quần ngậy ngẩn nhìn sư phụ. Ông đã quá già rồi! Song qua mỗi tình thâm thiết của nhị vị sư cô đã dành cho sư phụ năm xưa, đủ biết hồi thời trai trẻ ông anh tuấn hào hoa và hùng khí oai phong đến dường nào. Thời gian quả là vô tình, có ai tin rằng lão nhân hiện đang đứng đây lại là đối tượng tranh giành nhau của ba tuyệt đại mỹ nhân thừa xưa?

Nhạc Quần đã loáng thoáng đoán ra, Bạch Phát Hằng Nga cũng là một trong những thiếu nữ đã ái mộ sư phụ khi xưa. Ba vị mỹ nhân ấy giờ đây đã hoàn toàn đổi khác. Một người đầu tóc bạc phơ, một người tuy có thuật trụ nhan, song phong thái thừa xuân thì cũng đã phai nhạt, người thứ ba lại càng bị thâm hơn, linh hồn phải gởi vào thể xác của Bát Tú Điều Khách, chưa biết rồi đây số phận sẽ ra sao?

Tư Mã Trường Hồng đắm chiều nhìn vào khoảng không vô tận, thần thái hết sức cô quạnh. Nhạc Quần thấy thế không khỏi nghe lòng se thắt, vội chuyển hướng câu chuyện:

- Sư phụ, nhớ khi ở trên núi Nga Mi, chính tay đồ nhi đã an táng sư phụ...

Tư Mã Trường Hồng khẽ thở dài:

- Đâu có chi lạ? Đó chỉ là một thứ "Quy tức đại pháp", khi đồ nhi vừa rời khỏi thì sư phụ liền phá đất ra ngay!

- Còn Lục Bình thì sao? Phải chăng sư phụ đã biết rõ...

Tư Mã Trường Hồng nghiêm mặt:

- Tất nhiên, sư phụ đã sớm biết y là con trai của Hồ Điệp. Bởi khi xưa giao tình giữa sư phụ với Hồ Điệp rất sâu đậm nên qua diện mạo của Lục Bình, dĩ nhiên là có thể nhận ra

được. Tuy nhiên, bởi sư phụ tự thấy hổ thẹn với mẫu thân y, nên đã giả vờ không hề hay biết, định dùng tình thương để cảm hóa y, nào ngờ...

Ông thương cảm lắc đầu nói tiếp:

- Trong số ba người, lòng dạ Hồ Điệp hẹp hòi hơn cả, vì vậy mà mãi cho đến nay vẫn còn oán hờn sư phụ. Mà sự thật thì sư phụ cũng có điều không phải với bà ấy...

Nhạc Quần ôm lấy Tư Mã Trường Hồng, an ủi:

- Sư phụ đừng bi thương mà! Lão nhân gia không nên giống như đồ nhi vậy chứ!

Tư Mã Trường Hồng nhoen cười, giữa hai sư đồ cư xử với nhau rất xuề xòa tự nhiên, đôi khi không câu nệ lễ giáo, bởi tính tình của họ gần tương tự nhau, nên sự cảm thông rất cao.

Nhạc Quần bỗng lại thắc mắc hỏi:

- Sư phụ, khi ở trong thung lũng hôm trước, sư phụ đã trao đổi vài chiêu với quái nhân, kỳ phùng địch thủ, nhưng sao bỗng dung sư phụ lại bỏ đi?

Tư Mã Trường Hồng lắc đầu:

- Đồ nhi đã lầm rồi, người đó không phải là sư phụ đâu! Trên cõi đời này, võ công tương đương với sư phụ chỉ có năm ba người thôi. Người đó chính là một trong số ấy!

Nhạc Quần ngẩn người, lại dẫu hỏi:

- Sư phụ lại gạt đồ nhi nữa! Quái khách ấy ẩn thân ở mặt tây, lát sau đã chiếu ra một luồng sáng rất mạnh, và rồi quái nhân đã theo người ấy đi mất. Thoạt tiên đồ nhi đã ngỡ là Thủy Thiên Ngao, bởi nhật kính lúc đó đang ở trong tay lão ta. Nhưng giờ đây thì đồ nhi lại nghĩ là sư phụ, có lẽ sư phụ đã lấy được nhật kính, bằng không thì quái nhân làm sao lại ở bên sư phụ?

Tư Mã Trường Hồng lắc đầu:

- Hoàn toàn sai lầm! Hôm ấy sư phụ cũng có mặt ở gần đó, song không hề ra tay. Mãi cho đến khi người kia dẫn quái nhân đi mới ngằm đuổi theo, về sau người kia đã chế ngự quái nhân, giao cho Thạch Lỗi mang về huyết đá khi nãy vì có việc phải đi gấp. Thế là sư phụ bèn tìm cách giả mạo, phái Hoạt Chung Húc với Phương Khôn đi bắt Độc Biển Thuốc, chuẩn bị dùng thủ thuật cải biến hung tính của quái nhân, rồi sau đó tìm kiếm thân xác của sư cô người, nào ngờ Thất Trùng Thiên lại chen chân vào...

Nhạc Quần vỡ lẽ:

- Ra vậy! Ngay cả lão ma đầu Thạch Lỗi mà cũng bị sư phụ đánh lừa. Thất Trùng Thiên hẳn là một nơi chí hiểm chí tuyệt trong võ lâm phải không?

Tư Mã Trường Hồng khẽ lắc đầu:

- Bảo là chí hiểm thì không quá đáng, còn như bảo là chí tuyệt thì cũng chưa hẳn, chỉ là rất thần bí mà thôi!

Nhạc Quần bống lại hỏi:

- Sư phụ, vậy chứ quái khách kia thật sự là ai?

Tư Mã Trường Hồng nghiêm nghị:

- Thủy Thiên Ngao!

Nhạc Quần rúng động cõi lòng, lẩm bẩm:

- Quả nhiên là lão ta...

- o O o -